

TAUTOS FORUMO PAREIŠKIMAS

2025 m. lapkričio 17 d.

Dėl pakeistos NS politinės krypties ir reikalavimų partijai imtis teisinių priemonių prieš teisėtvarkos persekiojamą A. Laučienę už valstybinės lietuvių kalbos gynimą

Visiems primename, kad Nacionalinio susivienijimo narė Alina Laučienė yra politiškai ir teisiškai persekiojama už kitataučių raginimą kalbėti valstybine lietuvių kalba. Jau treči metai ji mina teisėtvarkos slenksčius. Teismas vis atidėlioja posėdžius, nuolat kviesdamas naujus ekspertus, kad šie „patvirtintų“, jog Alina iš tikrųjų nepažemino į Lietuvą suplūdusių per 200 tūkst. kitataučių, ragindama juos laikytis Lietuvos Respublikos įstatymų.

Lapkričio 24 dieną įvyks eilinis teismo posėdis, į kurį ir vėl bus kviečiami ekspertai, turintys „įrodyti“ Alinos (ne)kalumą už jos meilę Tėvynei. Jos rėmėjai kviečia aukoti bent po 3 eurus advokatų išlaidoms padengti, kad Alina neliktų viena prieš negailestingą sistemą, kuriai vis mažiau rūpi valstybinė lietuvių kalba ir lietuvių tautos ateitis.

Ir štai, lyg perkūnas iš giedro dangaus, – Alinai smūgis iš paties Nacionalinio susivienijimo. Viešojoje erdvėje pasirodė Vytauto Sinicos komentaras apie tariamą partijos lėšų švaistymą.

Į tai NS uždarojoje grupėje netrukus sureagavo naujai suformuotos partijos tarybos narys Jonas Švagžlys. Jis pareiškė: „*Dėkoju Vytautui Sinicai už informaciją. Jei iš tiesų Nacionalinio susivienijimo lėšos buvo naudojamos su partija nesusijusiai veiklai, pavyzdžiui, Alinos Laučienės teisininkams, reikėtų imtis teisinių priemonių.*“

Jonas Švagžlys · 11 val. · ★ Populiarėjantis bendraautoris

Dėkui už informaciją. Jei iš tiesų partijos lėšos buvo naudojamos su partija nesusijusiai veiklai, pavyzdžiui, Alinos teisininkams, reikėtų imtis teisinių priemonių.

Atsakyti

Taip, taip – jūs supratote visiškai teisingai. Melagingas V. Sinicos komentaras tapo J. Švagžliui duotu formaliu akstinu pradėti atvirą A. Laučienės puolimą ir daryti spaudimą partijai ne tik atsiriboti nuo jos, bet galimai ir pasmerkti jos drąsų lietuvių kalbos gynimą. Pasak šiuo komentaru pasirėmusio J. Švagžlio, partijos pinigais paremti partijos narės Alinos Laučienės teisminę gynybą būtų nepateisinamas organizacijos lėšų naudojimas ir švaistymas dėl partijos kolegės, kuri viena stojo ginti konstitucinį lietuvių kalbos statusą ir lietuvių teisę Lietuvoje girdėti bei vartoti lietuvių kalbą.

Pasirodo, Alinos Laučienės teisininkai gina veiklą, kurią Teisingumo ministerijos formaliai pripažinta naujoji partijos vadovybė laiko nesusijusia su deklaruojamomis NS vertybėmis. Taip lietuvių kalbos, o kartu ir Lietuvos suvereniteto, gynimas faktiškai eliminuojamas iš Nacionalinio susivienijimo programinių tikslų ir partijos tapatybę patvirtinančios veiklos.

Šių dviejų NS atstovų vieši pareiškimai tik dar kartą patvirtina anksčiau išsakytas abejones: Nacionalinis susivienijimas pakeitė savo pasaulėžiūrinę ir vertybinę orientaciją bei politinę kryptį. Pati mintis, kad Alinos Laučienės teisinė gynyba yra laikoma „su partija nesusijusia veikla“, rodo pavojingą politinį posūkį – juk

Alina persekiojama ne už privačius reikalus, ne už asmenines ambicijas ir ne už saviveiklą. Ji persekiojama už veiksmus, kurie iki šiolei buvo neatsiejama Nacionalinio susivienijimo programinių nuostatų šerdis - valstybinės kalbos apsauga, konstitucinės tvarkos gynimas, lietuviybės tęstinumo užtikrinimas.

Viename iš savo laiškų J. Švagžlys rašo: „**labai veidmainiška, kai partijos puslapyje spausdinamas Alinos straipsnis su tokiomis frazėmis** kaip *"Nė vienas save gerbiantis kitatautis, turintis nors vieną lašelį nelietuviško kraujo, sau neleis eiti į Lietuvos valdymo organus, o tuo labiau į Seimą, kad galėtų žeminti lietuvių tautą ir tyčiotis iš jos kalbos bei raidyno, tyčiotis iš jos švietimo struktūros, ją visiškai sugriaunant, (aiškiai apeliuojama į Lietuvos piliečių etninę kilmę, diskriminuojant ne tik Lietuvos lenkus bei rusus, bet ir tuos lietuvius, kurių kažkuris iš tėvų ar senelių buvo kitos tautybės; nuoroda į straipsnį laiško apačioje). Be abejonės, kelti dėl šio straipsnio baudžiamąją bylą yra absurdiška ir neteisinga, bet kodėl tokie straipsniai publikuojami partijos puslapyje?"*

Jis sistemingai skleidžia abejones dėl Alinos pasiaukojimo partijos tikslams ir Lietuvos labai sakdamas: „... *dar šių metų vasarį skaitytojai buvo kviečiami paremti Jūsų teisinę gynybą. To paties buvo prašoma ir gegužę. Kodėl gi Jūsų advokato paslaugų apmokėjimui tenka kaulyti pinigus kelis mėnesius iš eilės? Ar tik ne todėl, kad žmonės nelabai noriai tuos pinigus Jums aukoja? Ir ar tai, kad žmonės Sinicos rinkiminei kampanijai reikiamą sumą suaukoja vos per porą dienų, o Jūsų teisinėms išlaidoms tenka prašinėti pinigų net kelis mėnesius, neliudija to, kad visgi Sinica, o ne Jūs, yra didžiausią visuomenės palaikymą turintis NS narys?*

Dar vienas naujosios NS ideologinės ir vertybinės krypties atstovas Dovydas Buta viešai išreiškė susirūpinimą dėl Nacionaliniam susivienijimui pernelyg sunkios finansinės naštos ginti teismuose parsekiojamą lietuvių kalbos gynėją Aliną, reziumuodamas: „*Netyla kalbos apie vieną, sakykim taip,*

labai jau įdomų pavidimą. Kalbama apie tūkstantines sumas, pervestas Alinos advokatui...“ Tai suponuoja pokytį partijoje, kad lietuvių kalbos gynimas naujai vadovybei nebėra vertybė, o tik varginanti finansinė našta.

Tautos forumas yra įsitikinęs, kad Alinos byla – tai neturintis precedento atvejis Nepriklausomoje Lietuvoje, kai buvusiai mokytojai iš esmės iškelta baudžiamoji byla už valstybinės lietuvių kalbos gynimą. Tad, jeigu tai nebėra susiję su NS vertybėmis, tuomet kyla klausimas: o kokioms vertybėms NS apskritai dar atstovauja?

J. Švagžlio ir V. Sinicos retorika išduoda ne tik politinį neutralumą dėl lietuvių kalbos likimo, bet ir kardinalų atsitraukimą nuo partijos pasaulėžiūrinių ir ideologinių ištakų. Dar blogiau, kad šis atsitraukimas, panašu, yra sąlygotas ne tik konformistinio siekio prisitaikyti prie ES ir Lietuvoje dominuojančio „multikultūrizmo“ ideologijos reikalavimų. Jis atspindi ir dalies partijos narių vidinius įsitikinimus bei vertybines nuostatas. Šiems nariams yra svetimas gelminis lietuviškumas, todėl jie pritaria naujai „multikultūrinei“ partijos kryptčiai. Smerkdamas Alinos Laučienės straipsnyje išsakytas mintis ir piktindamasis, kad jos buvo paskelbtos NS partijos laikraštyje J. Švagžlys pasitelkia „argumentus“, kuriuos tariamai Alinos kaltei įrodyti teismui pateikė dvi liūdnei pagarsėjusios Lietuvos teisės ekspertizių centro (LTEC) darbuotojos – G. Herasimenkienė, padėjusi išvengti atsakomybės neapykantą lietuvių tautai ir valstybei bei Putino okupacijos ilgesingą laukimą drastiškai reikšusiems šalčininkiečiams Rogačiui ir Ivaško, bei S. Kietytė – su „lietuviškojo nacionalizmo“ apraiškomis aršiai kovojanti to paties centro ekspertė. Kaip matyti iš J. Švagžlio laiško, jis absoliučiai solidarizuojasi su minėtų eksperčių kaltinimais, įžvelgdamas Alinos straipsnyje tariamos kitataučių „diskriminacijos etniniu pagrindu“ požymius. Šis NS narys faktiškai pažodžiui atkartoja esminius ideologiška angažuotų minėtų eksperčių kaltinamuosius teiginius, tarsi juos būtų nusirašęs iš kaltinamojo akto.

Sutapimas nėra atsitiktinis. Jis patvirtina, kad NS egzistuoja „pažangių“ narių grupė, siekianti visai partijai primesti savąjį iš esmės kosmopolitinį kairuolišką (leftistinį) požiūrį į lietuvių tautą, jos kalbą ir Lietuvos valstybę. Pagal šį požiūrį, lietuvių kalba tėra vienas iš daugelio savito lietuvių etninio tapatumo bruožų. Ji niekaip nėra susijusi su kultūrine ir politine lietuvių, kaip valstybę sukūrusios Tautos, savastimi. Todėl ginti lietuvių kalbos valstybinį statusą taip tvirtai ir ryžtingai, kaip tai daro Alina Laučienė, jo supratimu, ne tik nėra prasmės – prieš tokią gynėją partiją privalo „imtis teisinių priemonių“.

Pati formuluotė „**reikėtų imtis teisinių priemonių**“ prieš NS narę, kuri stojo ginti Lietuvos valstybinės kalbos, yra ne tik akivaizdus partijos tapatybės ir politinio kurso pakeitimo įrodymas. Ją tenka laikyti ir atvirai agresyvios nuostatos prieš iki šiol deklaruotą tikslą ginti lietuvių kalbą, kultūrą ir valstybės tęstinumą jau nebeslepiaama išraiška. Politiniu požiūriu tai yra šmeižtas ir absurdiškas kaltinimas mokytojai, kuri jau trejus metus viena (!) neša valstybinės bylos našta. Ir tai daroma būtent tuo metu, kai artėja dar vienas teismo posėdis – lapkričio 24 dieną.

Įdomu, ką apie tokį „lietuvių kalbos puoselėjimo“ būdą pasakytų V. Sinicos ir jo aplinkos gerbėjos, nenuilstančios lietuvių kalbos gynėjos prof. Laima Kalėdienė ir Jūratė Laučiūtė? Gal tai yra naujausias lietuvių kalbos gynimo metodas – pulti tuos, kurie kalbą gina rizikuodami sulaukti kaltinamųjų teismo nuosprendžių ir bausmių, kokius „lietuviškiems buržuaziniams nacionalistams“ už „tautinės nesantaikos kurstymą“ uoliai skirdavo Kremliaus marionetėmis buvę LSSR okupacinio režimo teismai?

Akivaizdu, jog tokia retorika naujosios NS ideologinės ir politinės krypties atstovai siunčia padrašinantį signalą ne Alinai, o bylą jai iškėlusioms struktūroms. Kitaip tariant, jie lietuvių kalbai meta ne gelbėjimo ratą, o sunkų akmenį – tarsi pateisindami Lietuvos valstybingumo, valstybinės

kalbos ir kultūros griovėjus, tarsi sakydami: „Žiūrėkite, mes persekiojamųjų neginame – skęstančiojo gelbėjimas yra paties skęstančiojo reikalas“.

Tik šiuo atveju „skęstantysis“ yra valstybinė lietuvių kalba, Lietuvos kultūra ir nepriklausoma Lietuvos valstybė, kuriems gelbėti buvo įsteigtas Nacionalinis suvienijimas.

Šie ponai susipainiojo. TV ekranuose nutaisę susirūpinusius veidus dėl masiškai Lietuvą užplūdusių migrantų, dėl jų nenoro mokytis valstybinės lietuvių kalbos, dėl nenoro priimti mūsų kultūrą, jie skambiai piktinasi. Tačiau vos TV kameroms nususukus, čia pat meta akmenį į tuos, kurie, anot jų, „švaisto lėšas“ lietuvių kalbos ir Lietuvos valstybingumo gynimui. Toks kiekviena proga populistiskai rodomas „susirūpinimas“, kuris iš tikrųjų yra tik bejėgiškas lemenimas dėl apverktinos lietuvių kalbos ir apskritai lietuviybės padėties, yra paprasčiausias „globalios Lietuvos“ kūrėjams netrukdamas pigus viešųjų ryšių spektaklis. Jo vienintelė paskirtis – imituoti kovą už lietuvių kalbą siekiant apmulkinti patiklius, jai sentimentų turinčius rinkėjus.

Tačiau tokia dviveidystė negalėjo tęstis amžinai. Šįkart ji netikėtai išlindo į paviršių ir tapo visiems matoma. Jei Nacionalinis susivienijimas, kaip skelbia politikos specialistu save įvardinantis J. Švagžlys, **ketina imtis teisinių priemonių** prieš žmogų, kuris rizikuoja savo laisve už lietuvių kalbą, tai **tokia partija savaime paneigia patį savo egzistavimo tikslą ir prasmę**. Tokiu veiksmu ji, sąmoningai ar ne, atvirai stoja lietuviybės naikintojų pusėje, prilygindama save Lietuvos Nepriklausomybės išvakarėse siautėjusiems jos priešams jedinstveninkams.

Jei Alinos Laučinės byla nebėra NS partijos reikalas, visos šios partijos deklaracijos tėra tuščias muilo burbulas – jau dabar akivaizdu, kad visos NS lėšos bus skiriamos nebe kovai už partijos programinių nuostatų įgyvendinimą, o taškomos teismuose, ginant partijos funkcionierių ambicijas, arba, geriausiu atveju, leidžiamos kompiuterinėms „skaitytojų knygutėms“ bei jų reklamai bibliotekose, važinėjant po jas su vienu šios partijos Seimo nariu priešakyje.

Iš tikrųjų siekis atsiriboti nuo Alinos Laučienės tėra nuoseklus dar praėjusiais metais slapčia pradėtos įgyvendinti, o dabar oficialia paskelbtos naujosios partijos strategijos tęsinys. Šį radikalų pokytį lėmė dvi priežastys. Vis garsiau skambantys reikalavimai **imtis priemonių prieš Aliną Laučienę** visų pirma turi būti vertinami kaip neginčijamas įrodymas, kad V. Sinicos pasiūlytą konformistinį „trečiąjį“ kelią pasirinkusi partijos dalis iš tiesų išsižada steigiantis išsikeltą tikslą susigrąžinti valstybę ir yra be išlygų pasiruošusi „integruotis“ į sisteminių partijų gretas, kuriose vyksta grumtynės tik dėl vietos prie valdžios teikiamų „gėrybių“. Antroji priežastis – principingas ir drąsus Alinos kalbėjimas apie žeminančią lietuvių tautos ir kalbos padėtį. Jos drąsinantis lietuvių pakelti galvas ir raginantis priešintis kalbėjimas yra ryškus kontrastas mechaniškai visuotinai žinomas banalybes apie

imigracijos mastus ir padarinius be perstojo kartojančių NS narių beveidei ir bejėgei „susirūpinimo“ retorikai. Autentiškai ir giliai asmeniškai meilę Lietuvai ir jos kalbai perteikianti ir skleidžianti Alina Laučienė pavojinga naujojo NS kurso formuotojams, nes jos kalbos žadina partijos narius atsakomybei, laisvei ir tikrai kovai už lietuvių tautos ir valstybės išlikimą.

Misijos ginti Laisvės kovų atmintį jau išsižadėta – apie pareigą pagerbti 1941 m. Birželio sukilimą ir pasipriešinimo judėjimą pakabinant J. Noreikai ir K. Škirpai pagerbti skirtas atminimo lentas, V. Sinica ir jo aplinka net nebeužsimena.

Dabar metas išsižadėti „nepolitkorektiškos“, visas Lietuvą valdžiusias partijas bei vyriausybes erzinančios, lietuvių kalbos gynimo misijos. Susigrąžinti valstybę taip pat nebereikia. NS ryškėjanti ir partijoje mėginama įtvirtinti Lietuvos ateities vizija – ištautinta ir išvalstybinta Lietuva. Kam tiems lietuviams sava valstybė? Verčiau tapti griežtai centralizuojamos ES biurokratijos administruojama „auksine provincija“ – kaip viliamasi, amžiams saugiu ir sočiu, tik, deja, jau pradedančio eizėti prievarta „integruojamų“ Europos tautų ir valstybių skiautinio lopeliu.

Reikalavimai atsiriboti nuo Alinos Laučienės gynimo – tik dar vienas stiprėjančios šios tik globaliems Rytų (pirmiausia Rusijos) ir Vakarų galios centrams naudingos antilietuviškos NS orientacijos bei Lietuvos valstybės išsižadėjimo ženklas.

Tautos forumo koordinavimo grupė:

Gaudentas Aukštikalnis
Neringa Paškevičienė
Algimantas Jankauskas
Vilius Adomaitis
Laisvūnas Šopauskas